

Други светски рат започели су адепти «Drang nach Osten»

Пише: Леонид Ивашов

понедељак, 31 август 2009 12:17

(Фонд стратешке културе, 29.08.2009)

Информативни рат по питањима историје Другог светског рата у пуном је јеку, те стога треба још једном подсетити на схеме закулисног деловања Запада и сивих структура западног капитала о његовом започињању.

Очигледно је, да је суштина политичке стратегије западног друштва увек била експанзија на основним правцима исток – југ. Парола «Дранг нах остен!» није Хитлерова иновација – он се родио кудикамо раније, у крајњој линији у епохи Карла Великог ((VIII в.). Трагање за бајном земљом (Индијом) на истоку, а потом и њена колонизација, покораване и истребљење источних племена и народа у име обогаћивања – то је такође вечити «дранг нах остен», смисао западног опстајања. Чак су и Америку открили крећући се опет на исток.

Настале крајем XIX – почетком XX века западне геополитичке концепције и теорије логично су оријентисане на освајање источних простора. Енглеz Х.Макиндер је у циљу теоријског образложења колонизаторске политике Британије формулисао геополитичку идеју светске доминације: «Ко контролише Источну Европу, доминира над Хартлендом (Русијом), онај ко доминира над Хартлендом, доминира над Светским острвцом (Евроазијом), онај ко доминира над Светским острвцом, доминира над светом». Овде је тежња ка доминацији над Русијом очигледна.

Амерички стратег, адмирал А.Мехен, убрзано је разрађивао стратегију гушења «непрекидне континенталне масе Руске империје, која се протезала од западне Мале Азије до јапанског меридијана на Истоку».

Немачка геополитичка школа (Ф.Ритцел, К.Хаусхофер, К.Шмит) промовисала је теорију државе као «живог организма», која по мери развоја изискује све већа пространства, све до планетарних. И опет – кретање на Исток, а Русија је овде такође главни објекат.

Други светски рат започели су адепти «Drang nach Osten»

Пише: Леонид Ивашов

понедељак, 31 август 2009 12:17

Све те концепције, које живе и до данас, нису данак моди, већ теоријско фиксирање вишевековне политике агресивне експанзије. И ако су Руси војевали у Европи само у сврхе одбране или у интересу ових или оних западних држава, у троуглу Британија – Француска – Немачка увек је (у крајњој линији, у току последња два столећа) присуствовала стратешка интрига: како се померити на руске просторе, или у најмању руку, како испровоцирати на рат против Русије. Понајбоље је та игра полазила за руком Лондону.

У најезди Наполеона, нападу Јапана на руски Далеки Исток 1904. године, у провоцирању Првог светског рата очито се испољава британски траг.

А у организовању Хитлеровог похода на Исток – тим више.

Безусловно да су се Лондон и Париз озбиљно плашили нарастајуће моћи Немачке и стрепели да ће остати насамо са њом. Међутим, политика тих водећих европских престоница била је у дилеми између две варијанте:

- како да саме избегну удар Немачке - како да Хитлера подстакну да удари по СССР.

Зато је један део франко-британске елите био за обуздавање Хитлера колективним напорима, заједно са СССР. Други пак део (нарочито енглески) тежио је да помогне Хитлеру да реализује злослутни «дранг нах остен». Британски конзервативци нису заборављали на политичко завештање Д. Лојда Џорџа, који је још почетком XX века изјавио: «Традиције и животни интереси Енглеске захтевају рушење Руске империје, како би се осигурала енглеска доминација у Индији и реализовали енглески интереси у Закавказју и Предњој Азији».

То колебање између две варијанте деловања је, на крају крајева, и довело до политике смиривања Хитлера, до покушаја да му се створе повољни услови за каналисање тежњи на Исток. У септембру 1938. године енглеска и француска врхушка одлучиле су се на минхенске споразуме са Хитлером и у својству «повлачења» безусловно су предале Чехословачку. Четврта по економској и војној снази држава Европе принета је на жртву Адолфу Хитлеру.

Други светски рат започели су адепти «Drang nach Osten»

Пише: Леонид Ивашов

понедељак, 31 август 2009 12:17

О околностима оног што се догодило било би корисно да се присете они, који сматрају да је совјетско-немачки пакт о ненападању био обарач за почетак Другог светског рата.

СССР је изјавио да је спреман у пуном обиму поштовати совјетско-чехословачки уговор о узајамној помоћи од 16. маја 1935. године, о чему је 19. септембра 1938. године совјетска влада обавестила владу Чехословачке. Совјетски Савез је у изјавама ТАСС од 2. и 4. октобра 1938. године такође осудио анексију Судетске области ЧСР и демантовао гласине које су се појавиле у медијима о томе, да су се стране, које су ступиле у минхенски договор, консултовале са представницима СССР.

Долетевши из Минхена у Лондон, Н.Чемберлен је, обраћајући се својим грађанима, свечано изјавио: «Ја сам вам донео мир». Иза тог патоса криле су се две за Лондон важне чињенице:

1) хитлеровска војна машинерија усмерена је на исток, према границама Совјетског Савеза, 2) са Хитлером је потписана декларација у којој је апострофирана жеља немачког и енглеског народа да «никада више не ратују једни с другима».

6. децембра 1938. године министри иностраних послова Француске и Немачке Ж.Боне и Ј. Рибентроп потписали су аналогну франко-немачку декларацију.

Овакав развој догађаја није могао а да не брине совјетско руководство. Оно што се догађало очигледно је личило на заверу не само против Чехословачке, него и против СССР. Тим пре што је Чемберлен већ дао изјаву: «Немачка и Енглеска су два стуба европског мира и главни бедеми против комунизма, и зато је потребно мирним путем превазићи наше садашње тешкоће... Вероватно је могуће пронаћи решење које је прихватљиво за све, осим за Русију». Шта је то ако не стимулисање Хитлера да крене на Исток и трговина безбедношћу СССР?

Поставља се природно питање: јесу ли постојале могућности да се спречи Други светски рат? Убеђен сам да јесу, и то не једном. Први пут, када је Хитлер извршио аншлус (анексију) Аустрије. Чак се и Мусолини противио Хитлеру, али су Англосаксонци и

Други светски рат започели су адепти «Drang nach Osten»

Пише: Леонид Ивашов
понедељак, 31 август 2009 12:17

Французи ћутали. Фирер је, природно, то оценио као слабост и подршку његовој политици новог светског поретка.

Други пут – када се Европа кретала ка минхенском споразуму. Влада Чемберлена је чак прибегла снажењу Хитлера на рачун ресурса чешке армије и војне индустрије, само да би усмерила немачку експанзију на Исток. Лондон је одустао да утиче на свог савезника Пољску, како ова не би допустила Црвеној армији да пређе преко њене територије и притекне у помоћ Чехословачкој.

И чак у августу 1939. године још увек је постојала могућност да се заустави Други светски рат. Требала је само сагласност Енглеске и Француске, чије су делегације у Москви водиле преговоре о стварању антихитлеровске коалиције. Укупни војни потенцијал три земље и њихове армије скоро су дупло биле веће од оружаних снага Немачке и Италије. Међутим, Лондон је имао своју логику и следио своје рачунице.

Нису биле по страни од предратних европских догађаја ни Сједињене Државе. Имајући искуства светског рата, када је амерички капитал лепо зарадио на испорукама зарађеним армијама, САД су на исти начин деловале и уочи новог светског рата. Потхрањивале су Хитлера, помагале Британији, учествовале у јачању индустрије СССР. Сем тога, рат је био изванредно средство за слабљење традиционалних европских конкурената. Према томе, САД су активно очекивале почетак велике драме, рачунајући да ће Европу ставити под контролу, пре свега Британију са њеним колонијама, Јапан и ратом ослабљену Русију. Светски рат је Американцима давао могућност не само да лепо зараде, него и да постану светска империја.

Једном речју, у августу 1939. године последња шанса да се укроти Хитлер је пропуштена.

У таквој ситуацији Стаљину није остао избор. Било је неопходно ако не заувек отклонити, а оно у крајњој линији одгодити опасност од немачког удара.

Упркос трвдњама многих западних политичара и политиколога, Споразум о ненападању између Немачке и СССР, потписан у Москви 23. августа 1939. године, није био, нити је могао бити, примарни узрок напада Хитлера на Пољску и започињања Другог светског

рата.

Као прво, СССР се одлучио на потписивање споразума тек након што су делегације Енглеске и Француске одбиле да са Совјетским Савезом потпишу споразум о заједничком супростављању Хитлеру. Стаљин није могао а да не узме у обзир да Лондон и Париз, имајући војне споразуме са Берлином, могу прибећи варијанти завере, аналогној Минхену, али овог пута у односу према СССР.

Друго, никакве директне везе између пакта Молотов – Рибентроп и одлуке Хитлера да нападне на Пољску нема. Фирер је потписао план рата са Пољском 3. априла 1939. године, а 28. априла исте године Немачка је анулирала немачко-пољски споразум о ненападању и пријатељству. Тојест, одлука о окупацији Пољске и припреми мостобрана за удар по СССР донета је у Берлину неколико месеци пре 23. августа.

Треће, у насталим условима неизбежности великог рата СССР је просто био у обавези да предузме мере у циљу стварања пограничног одбрамбеног појаса и помери границе на Запад. Ј.В.Стаљин је још 1. марта 1936. године, одговарајући на питање председника америчког новинског удружења Роја Ховарда изјавио: «Ја не знам које управо границе Немачка може прилагодити својим циљевима, али мислим да се могу наћи они који ће јој радо дати границу «на кредит».

Потписујући споразум о ненападању 1939. године и тајни протокол уз тај споразум, влада СССР није поставила за циљ да анектира низ источноевропских земаља. Њен циљ је био да одгоди тренутак напада хитлеровске Немачке, да не допусти могућност удруживања земаља Западне Европе ради агресије на СССР и да утврди границу немачке експанзије на Иток.

«Дранг нах остен» се наставља и данас. Осетивши потребу за некаквом универзалном формулом тумачења проблема Другог светског рата, којом би биле задовољне све земље које су у саставу НАТО и Европске уније, западни политичари поново су поставили на штит концепцију «двају тоталитаризама». Као, Стаљин и Хитлер су поделили «несрећну» Европу пактом Молотов – Рибентроп, а онда се међусобно сукобили. Фирер је уз то једва успео да претекне совјетског вођу и први нанесе удар.

Други светски рат започели су адепти «Drang nach Osten»

Пише: Леонид Ивашов

понедељак, 31 август 2009 12:17

И у резултату су сви, сем Москве и Берлина, жртве. А пошто је фашистичка Немачка разбијена и отишла у непостојање, Русија је, као правни наследник СССР засад жива, па тако њу за започињање Другог светског рата могу оптуживати Пољаци, Прибалтијци, Чеси и други који су дуго страдали због споразума Хитлера са Стаљином и од совјетске окупације. Украјина, која се борила у савезу са хитлеровцима против кудикамо страшнијег непријатеља – Москве, такође је, тобоже, жртва совјетске окупације.

Концепција «двају тоталитаризама», настала на Западу, кренула је у источном правцу по утртом путу «дранг нах остен». Чак су и Немци, који су дуго ћутали, одједном живнули. 2002. године награду К.Аденауера добио је «једини философствујући историчар међу немачким историчарима» (тако је он назван у званичној штампи Немачке) Е.Нолте за радове у којима је «доказао» да уништавање Јевреја које је вршио Хитлеров режим није било ништа друго до реакција на уништење племства и сељачког сталежа у Русији. И испада тако да је немачки национал-социјализам «огледалски одраз руске револуције», а уништење читавих народа, што је учинио Хитлер, реакција је на ликвидацију класа у СССР, док су Аушвиц и Освенцим – реакција на ГУЛАГ.

Ето таква се «историјска истина» пласира на Исток. Данас је та концепција «једнаке одговорности» оваплоћена у познатој (и срамној) резолуцији Парламентарне скупштине Савета Европе од 3. јула 2009. године, у јавно изражену сумњу: има ли Русија право на сопствени глас на светској сцени ако се, тобоже, сама она «незаконито» појавила у резултату преиспитивања резултата Другог светског рата.

Одговоримо: има! И за време обележавања 70-годишњице од почетка Другог светског рата ми ћемо на то подсетити идеологе и практичаре «Дранг нах остен».